

«NO TINGUIS POR, QUE JO SÓC AMB TU» (Is 43,5)

COMUNICAR ESPERANÇA I CONFIANÇA EN ELS NOSTRES TEMPS

Missatge del sant pare Francesc

per a la 51a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

(Diumenge 28 de maig de 2017 – Solemnitat de l'Ascensió del Senyor)

Gràcies al desenvolupament tecnològic, l'accés als mitjans de comunicació és tan a l'abast que hi ha moltíssims individus que tenen la possibilitat de compartir i difondre immediatament notícies. Aquestes notícies poden ser boniques o lletges, certes o falses. Els nostres pares en la fe ja parlaven de la ment humana com d'una pedra de molí que, moguda per l'aigua, no es pot aturar. Això no obstant, qui s'encarrega del molí pot decidir si moldre blat o jull. La ment de l'home està sempre en acció i no pot deixar de «moldre» el que rep, però som nosaltres els qui hem de decidir quin material li oferim (cf. Cassià el Romà).

Amb aquest missatge m'agradaria arribar i animar a tots els qui, tant en l'àmbit professional com en el de les relacions personals, «passen pel molí» cada dia molta informació per oferir un pa tendre i bo a tots els qui s'alimenten dels fruits de la seva comunicació. Voldria exhortar a tots a una comunicació constructiva que, rebutjant els prejudicis contra els altres, fomenti una cultura de l'encontre que ajudi a mirar la realitat amb confiança autèntica.

Penso que és necessari trencar el cercle viciós de l'angoixa i frenar l'espiral de la por, fruit d'aquest costum de centrar-se en les «males notícies» (guerres, terrorisme, escàndols i qualsevol tipus de frustració en el futur de la humanitat). Certament, no es tracta d'afavorir una desinformació en què s'ignori el drama del sofriment, ni de caure en un optimisme ingenu que no es deixa afectar per l'escàndol del mal. Voldria, en canvi, que tots intentem superar aquest sentiment de disgust i de resignació que sovint s'apodera de nosaltres, que ens llança a l'apatia, genera por i ens fa creure que el mal no es pot frenar. A més, en un sistema comunicatiu on regna la lògica segons la qual perquè una notícia sigui bona ha de causar un impacte, i on fàcilment es fa espectacle del drama del dolor i del misteri del mal, es pot caure en la temptació d'adormir la consciència pròpia o de caure en la desesperació.

Per tant, voldria contribuir a la recerca d'un estil comunicatiu obert i creatiu, que no doni tot el protagonisme al mal, sinó que intenti mostrar les possibles solucions, afavorint una actitud activa i responsable en les persones a les quals va dirigida la notícia. Convido a tots a oferir als homes i les dones del nostre temps narracions marcades per la lògica de la «bona notícia».

La bona notícia

La vida de l'home no és sols una crònica asèptica d'esdeveniments, sinó que és història, una història que espera ser narrada amb l'elecció d'una clau interpretativa que sàpiga seleccionar i recollir les dades més importants. La realitat, en ella mateixa, no té un significat unívoc. Tot depèn de la mirada amb què es percep, del «vidre» amb què hem decidit mirar-la: canviant les lents, també la realitat se'ns presenta diferent. Llavors, què hem de fer per llegir la realitat amb «les lents» adequades?

Per als cristians, les lents que ens permeten desxifrar la realitat no poden ser altres que les de la bona notícia, partint de la «bona nova» per excel·lència: l'«Evangeli de Jesucrist, Fill de Déu» (Mc 1,1). Amb aquestes paraules comença l'evangelista Marc la seva narració, anunciant la «bona notícia» que es refereix a Jesús, però més que una informació sobre Jesús, es tracta de *la bona notícia que és Jesús mateix*. En efecte, llegint les pàgines de l'Evangeli es descobreix que el títol de l'obra correspon al contingut i, sobretot, que aquest contingut és la persona mateixa de Jesús.

Aquesta bona notícia, que és Jesús mateix, no és bona perquè estigui exempta de sofriment, sinó perquè contempla el sofriment des d'una perspectiva més àmplia, com a part integrant del seu amor pel Pare i per la humanitat. En Crist, Déu s'ha fet solidari amb qualsevol situació humana, revelant-nos que no estem sols, perquè tenim un Pare que mai no oblida els seus fills. «No tinguis por, que jo sóc amb tu» (Is 43,5): és la paraula consoladora d'un Déu que s'implica des de sempre en la història del seu poble. Amb aquesta promesa —«Sóc amb tu»— Déu assumeix, en el seu Fill estimat, tota la nostra debilitat fins morir com nosaltres. En ell també les tenebres i la mort es fan lloc de comunió amb la Llum i la Vida. Precisament aquí, al lloc on la vida experimenta l'amargor del fracàs, neix una esperança a l'abast de tots. Es tracta d'una esperança que no defrauda —perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors (cf. Rm 5,5)— i que fa que la vida nova broti com la planta que creix de la llavor enterrada. Sota aquesta llum, cada nou drama que succeeix en la història del món es converteix també en

l'escenari per a una possible bona notícia, des del moment en què l'amor aconsegueix trobar sempre el camí de la proximitat i suscita cors capaços de commoure, rostres capaços de no enfonsar-se, mans a punt per a construir.

La confiança en la llavor del Regne

Per iniciar els seus deixebles i la multitud en aquesta mentalitat evangèlica, i donar-los «les ulleres» adequades amb les quals acostar-se a la lògica de l'amor que mor i ressuscita, Jesús recorria a les paràboles, en què el Regne de Déu es compara, sovint, amb la llavor que desencadena la seva força vital just quan mor a terra (cf. Mc 4,1-34). Recórrer a imatges i metàfores per comunicar la potència humil del Regne, no és una manera de restar-li importància i urgència, sinó una forma misericordiosa per a l'«espai» de llibertat per a qui l'escolta per acollir-la i referir-la fins i tot a si mateix. A més, és el camí privilegiat per expressar la dignitat immensa del misteri pasqual, deixant que siguin les imatges —més que els conceptes— les que comuniquin la bellesa paradoxal de la vida nova en Crist, on les hostilitats i la creu no impedeixen, sinó que compleixen la salvació de Déu, on la debilitat és més forta que qualsevol potència humana, on el fracàs pot ser el preludi del compliment més gran de totes les coses en l'amor. En efecte, així és com madura i s'aprofundeix l'esperança del Regne de Déu: «Com un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix» (Mc 4,26-27).

El Regne de Déu ja és entre nosaltres, com una llavor oculta a una mirada superficial el creixement de la qual té lloc en el silenci. Qui té els ulls nets per la gràcia de l'Esperit Sant el veu brollar i no deixa que el jull, que sempre està present, li robi l'alegria del Regne.

Els horitzons de l'Esperit

L'esperança fonamentada sobre la bona notícia que és Jesús ens fa elevar la mirada i ens impulsa a contemplar-lo en el marc litúrgic de la festa de l'Ascensió. Encara que sembla que el Senyor s'allunya de nosaltres, en realitat, s'eixamplen els horitzons de l'esperança. En efecte, en Crist, que eleva la nostra humanitat fins al Cel, cada home i cada dona pot tenir la plena llibertat d'«entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús; ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat» (He 10,19-20). Per mitjà de «la força de l'Esperit Sant»

podem ser «testimonis» i comunicadors d'una humanitat nova, redimida, «pels segles dels segles» (cf. He 1,7-8).

La confiança en la implantació del Regne de Déu i en la lògica de la Pasqua configura també la nostra manera de comunicar. Aquesta confiança ens fa capaços de treballar —en les múltiples formes en què es du a terme avui la comunicació— amb la convicció que és possible descobrir i il·luminar la bona notícia present en la realitat de cada història i en el rostre de cada persona.

Qui es deixa guiar amb fe per l'Esperit Sant és capaç de discernir en cada esdeveniment el que passa entre Déu i la humanitat, reconeixent com ell mateix, en l'escenari dramàtic d'aquest món, està teixint la trama d'una història de salvació. El fil amb què es teixeix aquesta història sagrada és l'esperança, i el seu teixidor no és altre que l'Esperit consolador. L'esperança és la més humil de les virtuts, perquè roman amagada en els plecs de la vida, però és similar al llevat que fa fermentar tota la massa. Nosaltres l'alimentem tornant a llegir la Bona Nova, aquest Evangeli que ha estat moltes vegades «reeditat» en les vides dels sants, homes i dones convertits en icones de l'amor de Déu. També avui l'Esperit sembla en nosaltres el desig del Regne, a través de molts «canals» vivents, a través de les persones que es deixen conduir per la Bona Nova enmig del drama de la història, i són com fars en la foscor d'aquest món, que il·luminen el camí i obren nous camins de confiança i esperança.

Francesc

Vaticà, 24 de gener de 2017